

Akça 4

Meftun. Kirtangic

GÜÇLÜ ÇOCUK YAYINLARI

Copyright ©
Güçlü Çocuk ve AST, 2020

26. Eseridir.

Bu eserin tüm yayın hakları Güçlü Çocuk ve
Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, Güçlü
Çocuk ve AST'nin önceden yazılı izni olmaksızın,
elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir
kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve
depolanması yasaktır.

Yağmur gece de devam etmiş, sis hala açılmamıştı. Adanın tropikal iklimi, yıl içinde muson yağmurlarına sebep oluyor, bazı zamanlar günlerce hiç durmadan yağmur yağıyor, hayat duruyordu.o vakitler yaklaşıncı diğer tüm canlılar gibi kuşlar da yuvalarında gıda stokluyorlardı. Zor zamanlarda kendilerini idare etmenin çaresini kendilerince bu şekilde bulmuşlardı. Akça hep yalnız olduğundan ancak kendine yetecek kadar yiyecek saklamıştı, davetsiz tanrı misafirini hiç hesap etmemişti fakat, annesinin dediği gibi “misafir bereketiyle gelirdi.” Üç gündür yuvadan çıkmamışlar fakat yiyecek yokluğu da çekmemişlerdi. Son kalan mango meyvesini emektar yuvasının sahibi ağaçtan almış, saklamıştı... Minnetle baktı kahvaltılık mangosuna... “Çok şükür.” dedi.

Gün güneşi görmeden biterken, Akça duasını etmiş, uykuya dalıyordu... Uzun bir uykunun ardından yuvanın kapısından içeri sızan güneş ışığı kuşları yataktan kaldırmaya yetmiş de artmıştı bile... Dışarıdan kuşların, kedilerin, sineklerin, ördeklerin sevinç ve neşeyle dolu dolu haykıran sesleri geliyordu. Her biri kendi dilinde “Uyanın!” diyordu. “Kalkın güneş doğmuş, yağmur dinmiş, bir bayram havasında herkes birbirine haber veriyordu. Kuşlar yuvadan fırlayıp sevinçle kanat çırpıp, taze yiyeceklerle karınlarını doyurdular. Etrafı kaplayan sis dağılmış, yağmur dinmiş, toprak suya doymuştu. Herkes neşe içinde sağa sola koşturuyordu...Akça Çiru'ya yaklaştı, “Hadi gidelim.” dedi. Titreyen sesindeki ince kederi gizlemek isteyen bir hali vardı. Birlikte gölün üstüne doğru süzöldüler...

Çiru gölün karşı kıyısındaki pirinç tarlalarının bittiği yerde başlayan ağaçlık bölgede yaşıyordu. Yolculuk boyunca nerdeyse hiç konuşmadılar. Sanki günler süren muhabbetten yorulmuşlar da kendilerini dinliyor gibiydiler. Akça uçmakta Çiru'dan daha mahirdi. Birkaç kanat çırpıyor sonra dakikalar boyunca yayından fırlamış ok gibi hedefine doğru süzülüyordu. Çiru'nun zayıf kanatları uzun uçuşlara alışkın olmadığından yoruluyor, sık sık arkada kalıyor, Akça her defasında durup bir abi hissiyatıyla Çiru'yu bekliyordu. Nihayetinde Çiru'nun semtine geldiler. Neşeli şen şakrak cıvıldaayan kuşlarla dolu bir küçük ormandı burası. Çevreden Çiru'nun geldiğini gören arkadaşları sevinç çığlıkları atmaya başladı. Birkaçı hemen ailesine müjde vermeye gittiler. Coşkuyla karşıladılar günlerdir haber alamadıkları arkadaşını.

Herbiri ayrı sorular soruyor, nerde kaldığını, nasıl döndüğünü anlamaya çalışıyorlardı. Akça ise bir kenara çekilmiş sessiz sedasız onları izliyordu. Döndüğünü duyan anne ve babası hemen yanlarına geldi. Neşe içinde sarıldıktan sonra konuşmaya başladılar. Annesi Çiru'yu dikkatle dinlerken, bir yandan da sevinç gözyaşları döküyordu. Ağlama artık annecim bak iyiyim, yanındayım artık dedi Çiru. Akça'yla birlikte geçirdikleri günleri anlatıyordu. Annesi ve babası şaşkın ama mutlulardı. Akça'ya çok teşekkür ettiler. Akça evine dönmek için hazırlanıyordu. “Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum.” dedi. Çiru'ya dönüp, “Tekrar ziyaretime gelirsin di mi?” diyerek göz kırptı. Çiru'nun annesi ve babası birden kanat çırpıp, kondukları daldan sıçradılar. Çiru'nun babası “Burada bizimle birlikte yaşamak istemez misin evlat? Ormanımız büyük, yuvamız geniş.

Sana karşı minnetle doluyken kalbimiz, ailemize katılıp bizi onurlandırmak istemez misin?” dedi. Akça hiç beklemediği bu teklifle şok olmuştu. Hiçbir şey diyemeden bir süre bekledi. Çiru'nun annesi kanatlarını açtı, gözleri sevgi ve merhametle dolu bakıyor, "Lütfen oğlum ailemize katıl, bizimle kal." diyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Kalbinin derinlerinde uzun zamandır buz tutmuş bir his yeniden eriyip canlanıyor, kuruyan bir dalın yeşerdiğini seyrediyordu sanki. Çiru o meşhur bilmiş ama sevimli tavrıyla kalması için ısrar ediyordu. Akça duasının kabulünü izliyor gibiydi. Upuzun bir yalnızlık kuyusunda tutunduğu sabır ipinin, onu neşeye dolu bir ormana çıkarışını, için için Rabbine teşekkürlerini sunarken, kalbinden süzülen sevinç yaşlarıyla seyrediyordu.

O günün akŖamında Akça yeni yuvasında baŖını göge kaldırmıŖ, o güne kadarki en mutlu, en huzurlu Ŗarkısını anneciğine yollarken, iru, ailesi ve ormandaki bütün kuŖlar Akça'nın aralarına katılıŖını kutluyorlardı...